

Att välja eller inte välja – *det är frågan*

Visst är det fantastiskt med alla möjligheter vi har numera att få del av information! För bara femtio år sedan fanns det bara en TV-kanal i Sverige, och ville man se en film var biografen en upplevelse man såg fram emot. Numera kan alla som vill betala för det få tillgång till en närmast oändlig mängd kanaler från världens alla hörn, i alla tänkbara genrer. Den som inte kan se programmen när de sänds kan lagra dem digitalt i sin box och sedan se dem när de själva vill. Fördelarna är naturligtvis många: vi kan få kunskap om så mycket mer än vad som stod till buds för ett halvt sekel sedan, men vi står också inför den stora frågan: hur ska vi hinna med att se allt? Och med det följer en mängd frågor om vad som är viktigt, hur man ska prioritera i kanalfloren, och vad som *ger något* i det långa loppet. Svaren på dessa frågor beror naturligtvis på vem man är som person och vilka önskemål och intressen man har, men klart är att ingen normalt funtad person kan klara av att ta in allt, man måste gallra och välja det som är viktigt för en själv.

Den stora risken med att se för mycket TV är kanske inte främst fysisk ohälsa genom för mycket stillasittande, utan kanske snarare att vi dras med i de värderingar som många program har som en underström: man ska vara snygg (Paradise hotel), ha bra sångröst (Idol), kunna vara en fena på matlagning (matlagningstävlingar i stort), eller oerhört IQ-begåvad (Genikampen) för att räknas, annars blir man utröstad. De flesta av oss andra som inte hör hemma i någon av dessa kategorier riskerar att få uppfattningen om oss själva som en sorts andrasortering som blev som vi blev när vi inte blev några stjärnor.

Det vi kan göra är att helt enkelt inse att den bild som TV-programmen ovan och andra i samma genrer vill ge inte är sann, det är *en* bild av hur vi kan bete oss mot varandra, konkurrens och elitism. Det vi inte ser så ofta i TV är däremot program om hur den otippade ”underdoggen” faktiskt visar att hen kan med, att hen mot alla odds visar både kompetens och omtanke, både livsglädje och entusiasm, vilket kan sporra oss till att göra samma sak, att tänka på att det gemensamma bästa är något som ligger i allas händer, inte bara politikernas, vi har alla ett eget ansvar.

Det vi kan göra är att använda den tid vi har till att aktivt välja, inte bara de TV-program som ligger i linje med hur vi innerst inne skulle vilja att samhället såg ut, utan inse att alla val vi gör är viktiga i så motto att de påverkar oss och de värderingar vi har och vill överlämna till kommande generationer. För om vi inte väljer själva låter vi någon annan välja åt oss, vare sig vi vill eller inte!

*Lars-Eric Norrsäter, kyrkoherde i Söderbärke församling
epost: lars-eric.norrsater@svenskakyrkan.se*